

[Finansministeren]

arbejder på grundlag af de samme lønsystemer, som man kender på det private arbejdsmarked. Vi har det inden for den kgl. grønlandske handel, hvor lastning og losning af skibe finder sted ved anvendelse af præstationslønsystemer. Sådan kunne jeg i og for sig blive ved, og jeg tror, det er en stor misforståelse, at det er noget, som kun det offentlige som arbejdsgiver ønsker indført i videre omfang. Det er mit klare indtryk, at der også er organisationer på lønmodtagerens side, som gerne så, at man i højere omfang end i dag indførte det private arbejdsmarkeds aflønningssystemer, hvor det er helt naturligt.

En anden sag er så, at vi naturligvis på andre områder ikke har mulighed for og ikke skal gå over til egentlige præstationslønsystemer. Det ville være en absurditet at forlange, at folkekirkens præster eller overlæger på kirurgiske afdelinger skal arbejde på grundlag af den slags præstationslønsystemer. Jeg ville i hvert fald meget have mig frabedt at være underkastet åndelig eller fysisk behandling på de vilkår; men det ved hr. Carsten Andersen også godt, at det selvfølgelig ikke er noget sådant, vi taler om. Vi taler ganske enkelt om, hvordan man kan forbedre vores lønsystemer, sådan at det også giver de enkelte ansatte og personalet mulighed for at få en større aflønning i de tilfælde, hvor de gør en større indsats eller arbejder mere effektivt, og det har jeg altså svært ved at se skulle være en meget stor ulykke.

Et tredje element er forbedringer af de offentligt ansattes pensionsordninger. Der er nogle skævheder, som der er idé i at rette.

Så er der programmet med bedre publikumsbetjening. Det er et, som vi gerne vil tilrettelægge sammen med amter og kommuner. Det er ikke noget, staten sådan kan gøre alene. Der håber vi at den kommunale verden vil arbejde med.

Til de noget sure bemærkninger, der kom om Jan Carlzons medvirken i en lille bitte del af dette program, vil jeg sige, at det er helt uforståeligt for regeringen, at nogen skulle afvise at lytte til andres erfaringer. SAS er et stort selskab, hvor aktiemajoriteten ejes af de tre nordiske landes regeringer. Det er den danske stat, der har aktiemajoriteten i DDL eksempelvis. Det er faktisk et halvstatsligt, koncessioneret foretagende. Hvem i alverden ville dog få ondt af at lytte til, hvordan man i et sådant stort selskab, der

var i store økonomiske vanskeligheder, i løbet af et par år har været i stand til fuldkommen at vende udviklingen – med det resultat, at der såmænd både lyder ros for den service, selskabet giver, og at der nu er tale om et overskud af betydelig størrelse? Hvorfor skulle man ikke kunne lære noget af Jan Carlzon? Det er der da ikke nogen som helst tvivl om at man kan.

Jeg går da ud fra, at den kommunale verdens repræsentanter er i stand til at sortere, hvad de hører. Hvis de er uenige med Jan Carlzon om det ene eller andet, er der da ikke nogen, der forpligter dem til at gøre det, han siger, han har gjort i SAS. Jeg synes nok, at den opstandelse, der har været enkelte steder – for det er heldigvis kun enkelte steder – er udtryk for, at man ligesom ikke rigtig har overskud til at gå ind i en fornuftig debat, og det beklager jeg, for jeg hører til dem, som mener, at det offentlige og det private kan lære af hinanden. Jeg tror, at erfaringerne kan gå begge veje, og hvorfor skulle man dog så ikke gøre brug af det?

Så har vi decentraliseringsprocessen. Vi har teknologianvendelse inden for det offentlige. Vi har anvendelse af statens investeringspulje. Vi har hele regelforenklaringsarbejdet. Alt sammen er det elementer i moderniseringsprogrammet. Jeg vil gerne nævne det her, for at man ikke skal tro, at dette moderniseringsprogram kun drejer sig om det personalepolitiske.

Nogle siger, det kun er overskrifter. Ja, jeg har anet hos et par enkelte, nemlig fru Elisabeth Bruun Olesen og hr. Carsten Andersen, sådan en lille misundelse over, at den nuværende regering havde kunnet lave et moderniseringsprogram, som man ikke rigtig er i stand til at kritisere for at være asocialt eller noget andet ubehageligt, og den kompliment tager jeg selvfølgelig til mig på regeringens vegne. Derfor kan jeg da godt forstå, at det er svært for de pågældende partier sådan rigtig at indrømme eller rigtig at påstå, at de er modstandere af det. Det vil jeg også advare meget stærkt imod. De, som vil gå i byen med, at de ønsker at fastholde den offentlige sektor i dens nuværende form, kommer galt af sted. De vil ikke kunne overbevise nogen i befolkningen om, at det er en klog politik.

Så vil jeg sige til hr. Ivar Nørgaard, der rejste spørgsmålet om, hvordan situationen bagefter er for de mennesker, som midlertid-